

Прѣзъ турското робство тамкашнитѣ българи се прѣтопили, едни между гърцитѣ, други между албанцитѣ. Сега само мѣстнитѣ имена напомнятъ за нѣкогашно гжсто славѣнско население.

Френскиятъ пжтешественикъ Пуквиль съобщава за българи до Янина, но повечето отъ тѣхъ били прѣселени тамъ въ края на XVIII в. Бѣлѣжкитѣ на Пуквиля за тѣхъ сж отъ 1799 г. У него четемъ: „Това село Бонила, което може да се смѣта като начало на градецъ, е отдалечено на единъ часъ мѣсто отъ Янина. . . . Населението на Бонила е изцѣло българско; то се управлява отъ единъ ага, назначаваъ и поставяъ тамъ отъ Али-паша (Янински). Повечето отъ тия злочести българи сж били отдѣлени заедно съ челядитѣ имъ отъ тѣхнитѣ огнища отъ Али-паша, въ врѣме на похода на послѣдния срѣщу Пазвантоглу. Докарани отъ студенитѣ планини на България въ по-благъ климатъ, тѣ привикнали лека-полека на други навици, макаръ и да сж запазили още своитѣ обичаи и своя езикъ. Между тѣхнитѣ жени се срѣщатъ хубавици, чудни по благородство и миловидность, съ каквито качества се отличаватъ изобщо женитѣ на тоя народъ. Макаръ повечето отъ тия българи да говорѣха вече грѣцки, основната частъ на населението ще запази за винаги своята особеность, която ще го отличава отъ албанеца“ (*Ce hameau, appelé Bonila, qu'on pourrait regarder comme le principe d'une petite ville, est éloigné d'une lieue de Ianina... La population de Bonila est toute entière composée de Bulgares, qui sont gouvernés par un aga, qu'Ali-pacha nomme et place en cet endroit. Ces malheureux Bulgares ont été, pour la plupart, arrachés de leurs foyers avec leurs familles, par Ali-pacha, dans son expédition contre Passevend-Oglou. Transplantés, des montagnes froides de la Bulgarie, sous un ciel plus clément, ils s'accoutument insensiblement à d'autres usages, quoiqu'ils conservent encore leurs mœurs et leur langage. On voit parmi leurs femmes, des beautés qui étonnent par la noblesse et les graces, qui sont presque généralement communes aux personnes du sexe chez ce peuple. Quoique plusieurs Bulgares parlissent déjà grec, le fond de la population conservera une nuance qui les distinguera toujours de l'Albanais (Pouqueville, Voyage en Morée, à Constantinople, en Albanie. Paris 1805, v. III, p. 48—49).*